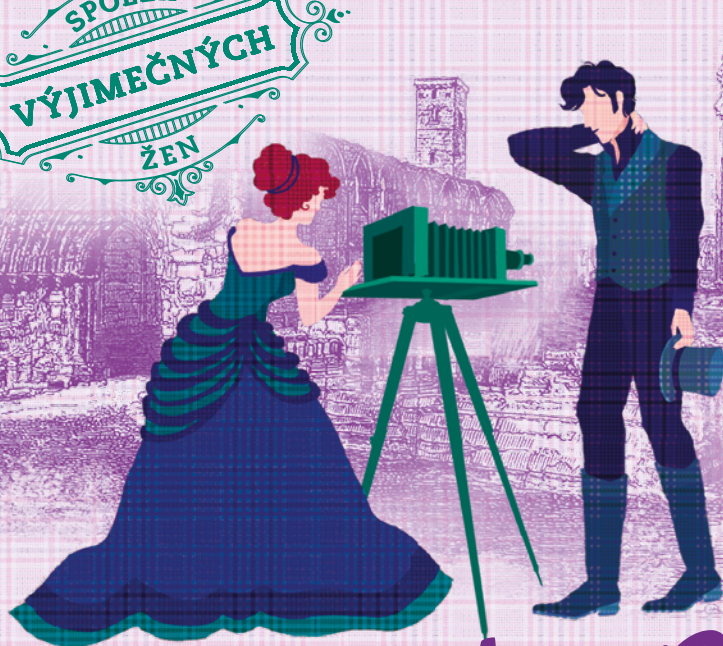
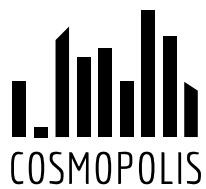

REBELKY Z OXFORDU JAK ULOVIT BOHÁČE

SPOLEK
VÝJIMEČNÝCH
ŽEN

EVIE DUNMORE

REBELKY Z OXFORDU JAK ULOVIT BOHÁČE

EVIE DUNMORE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2021 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design © Laura K. Corless

Cover background references courtesy of Shutterstock and iStock

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

ISBN 978-80-271-5018-2

Pro maminku a babičku

KAPITOLA 1

Londýn, srpen 1880

Hattie Greenfieldová postávala na deštěm zmáčeném chodníku před městským domem v Chelsea, do něhož se chystala vniknout, a pod vlněným pláštěm jí bylo horko. Hlavou jí probleskla vzpomínka, jak naposledy utekla svému osobnímu strážci. Vyústilo to v hádku s tím příšerným policistou a její drahá přítelkyně skončila ve věznici Millbank. Předpokládala, že ta nejnebezpečnější dobrodružství začínají útekem před zasmušilým panem Gravesem. Stejně jako ta nejlepší.

Prohlížela si nalakované vstupní dveře nad schody. Lví tlama odlitá ze železa, která držela klepadlo, měla absurdně dlouhé špičaté zuby. Pro někoho, kdo čas od času podléhal pověřivosti, bylo varování, že se chystá vstoupit do jámy lžové, téměř příliš očividné, než aby ho ignoroval. Tentokrát však jejím dobrodružstvím nebyl už svojí podstatou riskantní pochod za práva žen na Parlamentním náměstí, ale soukromá prohlídka umělecké galerie. Naprosto neškodná.

Jednou rukou si zvedla sukně a vydala se po schodech nahoru.

Přítelkyně Hattie upozorňovaly, že galerie patří panu Blackstonovi, muži, kterému společnost přezdívala Belzebub a který byl také obchodním rivalem jejího otce, a ne, neměla by být přistižena, jak sama, bez doprovodu gardedámy, obdivuje jeho prerafaelity. Dalo se však předpokládat, že pan Belzebub není přítomen – ve skutečnosti

ho jen velmi málo lidí vidělo na vlastní oči. To zaprvé. Zadruhé se na zájezd přihlásila jako slečna Jonesová, studentka klasických studií v Cambridge, nikoli jako Harriet Greenfieldová, studentka umění v Oxfordu a dědička bankovního impéria. Zatřetí, prohlídky jeho galerie umění a starožitností se spolu s ní měla zúčastnit hrstka dalších mladých znalkyň umění, na rozdíl od ní pravděpodobně i s doprovodem, a podle pozvánky v její kabelce je nechávala čekat. Prohlídka začala přesně ve dvě hodiny a její malé kapesní hodinky jí už skoro propalovaly díru do živůtku.

Zdalo se, že údery klepadla na dveře se bez povšimnutí vytratily ve vstupní hale za nimi. Zazvonila na zvonek.

Ticho.

Pod lemem prostého, jednobarevného pláště si začala poklepávat promočenou nohou. Museli se vydat na prohlídku bez ní. Vystoupila z drožky, která krátce po odjezdu z nádraží Victoria Station beznadějně uvízla v dešti a zácpě, a zbývající čtvrt míle statečně urazila pěšky – a pro nic za nic? Bušení železa do dubového dřeva nabylo na síle.

Nebo to možná udělala znovu. Mezi záhyby pláště zašmátrala po svojí kabelce a vytáhla pozvánku. Zamžourala na adresu a pak znovu obrátila pozornost k číslu domu. Stále to bylo číslo dvanáct na Carlyle Square. Náměstí bylo malé – pochybovala, že tam stojí dům číslo jednadvacet. Klepala znovu a znovu.

Vtom se těžké dveře nečekaně otevřely.

Muž, který stál proti ní, nebyl komorník. Prořídle šedivé vlasy měl rozčuchané, na sobě zástěru se skvrnami od barvy a kolem něj se linul štiplavý odér... že by voskové leštidlo na starožitnosti? Aniz na něj neslušně zírala, snažila se odhadnout, zda je jí jeho protáhlá vrásčitá tvář povědomá z uměleckých kruhů. On si s něčím takovým zjevně hlavu nelámал. Pohledem sklouzl na prázdné místo, kde by měla stát její společnice, a pak zabloudil od promáčeného lemu její sukně až k zrzavým vlasům, které se díky dešti bezpochyby kroutily v nekrotných kudrnách.

„A vy budete?“ protáhl.

Odkáslala si. „Jsem tu kvůli prohlídce.“

„Prohlídce?“ podivil se, ale pak se v jeho očích objevilo pochope-
ní. „Prohlídce.“

„Ano.“

Jeho tenké rty se posměšně zvlply. „Chápu.“

Přešlápla z jedné nohy na druhou. „Obávám se, že jsem se cestou trochu zdržela. Když jsem přijela do Londýna, mojí společníci se udě-
lalo... špatně a pak byl kvůli prudkému dešti na Lyall Street hrozný
provoz. Silnice jsou –“

„Tak pojdte,“ přerušil ji a s mávnutím ruky prudce ustoupil stranou.

Zlobil se. Muži-umělci měli tu výsadu, že když je někdo vyrušil
při práci, dali to najevo.

V dohledu nebyla žádná služebná, která by jí vzala plášť. Ve sku-
tečnosti to tam zelo prázdnotou. Břicho se jí stáhlo nervozitou. Ale
muž vonící po voskovém leštidle už byl několik kroků před ní a jeho
spěšné kroky se odrážely od černobílých dlaždic vstupní haly.

„Pane.“ Spěchala za ním a voda jí uvnitř bot čvachtala mezi prsty.

Zabočili do potemnělé chodby. Nalevo ji vábily úchvatně elegantní
řady soch a váz, ale Hattie musela soustředit veškerou pozornost na
to, aby v mokrých podpatcích neuklouzla na podlaze. Muž před ní
se zastavil a otevřel dveře. Pokynul jí, aby vstoupila, ale ona na prahu
zaváhala, protože i když byla místnost jasně osvětlená, po ostatních
nebylo ani stopy. Nebylo tam ani živáčka. Malíř netrpělivě mávl ru-
kou směrem k nejbližší pohovce.

„No tak, posadte se.“

I ze svého místa ve dveřích poznala, že sedací souprava pochá-
zí z dob Ludvíka XIV., a kdyby si na máslově žluté hedvábí sedla
v mokrému plášti, zničila by ji.

„Pošlete prosím někoho, aby mi vzal kabát, pane...?“

Muž sklonil hlavu v posměšné úkloně. „Brzy o vás bude postaráno.“

„Pane, musím vás požádat, abyste –“

Dveře se jí zabouchly přímo před nosem a ona tam jen stála a mrkala na bílé dřevěné obložení.

„Tak to bychom měli,“ vydechla.

V tom tichu jasně slyšela, jak jí hlasitě tluče srdce. Po zádech jí stékal teplý pot. *Je nebezpečný*, napovídal jí instinkt. *Vládce podsvětí*. To byla slova její přítelkyně Lucie poté, co se dozvěděla, že si její snoubenec lord Ballentine půjčil od pana Blackstona peníze na nákup nakladatelství. Bylo to docela nedávno...

Pokusila se o úsměv. „Dobrodružství,“ řekla nahlas. „Tohle je báječné dobrodružství.“

Otočila se zpátky do místnosti. Připomínala pirátské doupě, v němž byly do výšky naskládány poklady. Každá polička a plocha stolu, na něž se podívala, byla přeplněná skvosty. Byly tam lesklé porcelánové figurky – při bližším prozkoumání zjistila, že jsou z míšeňského porcelánu –, filigránové sošky ze slonoviny a zlata, zdobně vyřezávané krabičky s měkce zaoblenými hranami ve všech odstínech nefritově zelené. Vybrané kousky osvětlovaly malé stolní lampy s tak jemnými keramickými stínítky, že jimi plynové světlo prosvítalo, jako by byly z hedvábí. Protější stěna byla vytapetovaná tapetou od Morrise s divokým květinovým potiskem – zbytečné plýtvání, protože od podlahy až ke stropu ji zakrývaly obrazy, jejichž pozlacené rámy se téměř dotýkaly jeden druhého.

„Panebože.“ Tiše se zasmála. Vedle piknikového výjevu, který vypadal jako Monet, byl vystaven Cranach starší. Objektivně vzato, zajímavější než prerafaelité. Dnes ji však nejvíce přitahovaly žhavé uhlíky v krbu po její pravici, což bylo šokující. Když opatrně procházela mezi řadou stolků plných uměleckých předmětů, pláštěm do jednoho vrazila a porcelánová baletka se začala nejistě pohupovat na špičkách. Proboha. Co vedlo pana Blackstona nebo jeho kurátora k tomu, že tyhle vzácné kousky smíchal dohromady jako hosty večírku, kde si nikdo nelámal hlavu se zasedacím pořádkem, navíc v místnosti přístupné veřejnosti?

Z krbu vycházelo jen slabé teplo. Její odraz v širokém zrcadle nad krbovou římsoou byl stejným zklamáním – fialové pírkó na klobouku bylo tenké jako krysí ocásek, obvykle hedvábné kadeře trčely do všech stran a nos růžově zářil. Jestli krátká procházka udělala s její tváří tohle, jakou spoušť asi napáchala na střevíčkách? Vystrčila nohu zpod lemu sukně. Drobné podpatky, bílé hedvábí vyšíváné těmi nejmenšími perlami. Pro vycházku naprosto nevhodná volba, ale jeden z jejích oblíbených párů. Zřejmě nenapravitelně poškozený. Zhoupł se jí žaludek.

Mohl za to profesor Ruskin. Kdyby minulý týden neoznačil její *Únos Persefony* za „krásný“, nenastoupila by dnes ráno do vlaku. Od loňského zápisu na Oxford už bylo takových *krásných* obrazů až příliš. Řekl to jen tak mimochodem, s přátelským pokývnutím, pak se zdržel u stojanu lorda Skeffingtona a podrobně kritizoval jeho dílo, zatímco ona stála s napjatými ušima, aby zachytila jeho rady, jak v obrazy posílit gotickou atmosféru. Během té hodiny se jí v hlavě zrodil nápad pořádně si prohlédnout Millaisovu *Ofélii*, kterou si pan Blackstone obstaral do svojí soukromé sbírky. A ano, možná v tom bylo i nepatrné, dráždivé pokušení, že by mohla vkročit na pozemek pana Blackstona – jediného muže v Británii, který se odvážil nechat otcovy pozvánky na oběd bez odpovědi.

Její pozornost se z vlastní vůle přesunula na dvojici zeleně glazovaných váz oblych tvarů, které obklopovaly hodiny na krbové římse. Na první pohled se daly snadno přehlédnout, ve své zemité jednoduchosti byly nenápadné, jako chudý příbuzný v honosném tanečním sále. A přece... Přimhouřila oči na reliéf na bližší váze. Na krku jí naskočila husí kůže – dívala se na něco vskutku mimořádného. Přesto by se jí neměla dotýkat. Opravdu by neměla. Stáhla si z levé ruky rukavičku, strčila si ji do kapsy pláště a ukazováčkem přejela po vzoru na okraji vázy. S trochou štěstí na ní bude značka, která by potvrdila její podezření – kdyby se jí odvážila zkontrolovat.

Neváhala dlouho.

S úzkostlivou opatrností, jako by držela syrové vejce, vzala vázu do

obou rukou a obrátila ji dnem vzhůru. Byla tam. Značka, kterou hledala. Jemné chloupky na jejích pažích se postavily do pozoru. Tento nenápadný kousek byla téměř jistě váza z období čínské dynastie Chan. Pokud byla pravá, byla stará téměř dva tisíce let. Dlaně měla najednou horké a vlhké.

„Byl bych radši, kdybyste se toho nedotýkala,“ ozval se drsný mužský hlas.

Nadskočila, vyjekla a přitiskla si vázu na prsa.

To, co uviděla v zrcadle, ji přimrazilo na místě.

Pirát se vrátil do své jeskyně. Když se do něčeho zabrala, nic neviděla ani neslyšela. Už ji musel chvíli pozorovat, jedním ramenem se opíral o zárubeň dveří vedoucích do postranní místnosti, ruce založené na široké hrudi. Pomalu se otočila a sevřel se jí žaludek. Samozřejmě že to nebyl pirát, ale jeho oblečení rozhodně nebylo společensky přijatelné. Neměl na sobě sako ani kravatu a rukávy měl vyhrnuté tak, že odhalovaly svalnatá předloktí. Nepoddajné vlasy černé jako uhlí měl příliš dlouhé a na silné linii čelisti mu rašilo strniště. Ale nejbarbarštější na něm byly jeho oči – upíraly se na ni s neobyčejnou intenzitou, až měla pocit, že jí nohy v mokrých punčochách vrostly do země.

„Já jen...“ Hlas se jí zadrhl.

Zavřel dveře. Přitiskla si vázu blíž k sobě. Zřejmě ho pro ni poslali, ale nervy napjaté k prasknutí ji pobízely k ústupu. Plynulým, až příliš jistým krokem se k ní přibližoval. Plížil se mezi křehkými artefakty jako šelma, aniž se čehokoli dotkl. Stála bez hnutí jako omráčený králík, dokud se neocitl přímo před ní.

Byl strhující. Kontrasty barev přitahovaly veškerou pozornost k jeho očím, tvrdým a šedivým jako břidlice, s inkoustově černým obočím a řasami, zasazeným do bledé tváře. Z jeho rysů sálala mužnost, téměř dokonalou symetrii nepatrně narušoval jen kdysi zlomený nos. Vypadal jako muž, který toho prožil příliš mnoho a příliš brzy.

Upřeně se jí díval do očí, zatímco dva prsty pravé ruky zasunul do hrdla vázy, kterou stále svírala jako zloděj přistižený při činu.

„Co kdybyste mi ji teď dala,“ pobídl ji.

Kůže jí horce pulzovala rozpaky, když povolila sevření drahocenné keramiky. Měla bratry a studovala po boku mužů, ale v jejich přítomnosti jí nikdy nedošla slova – vlastně jí *vůbec* nedocházela slova. Ale když muž postavil vázu zpátky na krbovou římsu a ona vdechla jeho vůni, přitažlivou směs borového mýdla a škrobu – nezvykle čistou, v rozporu s jeho pirátským vzhledem –, nevěděla, kam s očima. Až příliš si uvědomovala, že ten muž je muž. Byl jen lehce nadprůměrné výšky, ale měkké bavlněné rukávy mu těsně přiléhaly k širokým ramenům a naznačovaly boule a oblíny svalů, které by žádný džentlmen neměl. Podívala se mu do tváře právě ve chvíli, kdy naklonil hlavu ke straně, aby si ji znovu pořádně prohlédl, a jejich oči se setkaly. Levý horní ret mu protínala tenká jizva. Vyschlo jí v ústech. Byl to jen světlý klam, ale jeho duhovky o několik odstínů potměněly.

„Nechtěla jsem se jí dotknout,“ odpověděla upjatě.

Po tváři mu přelétl lehce ironický výraz. Jeho ústa však zůstala přisně sevřená. „A s kým mám tu čest, paní...?“

„Slečna. Jsem slečna Jonesová,“ opáčila nepřírozeně vysokým hlasem.

V očích se mu zablesklo, protože poznal, že lže. „Proč jste tady, slečno Jonesová?“

Byl to Skot. Jeho *r* se podobalo tichému zavrčení, jako by ho měkce převaloval na jazyku. To vysvětlovalo jeho světlou pleť a tmavé keltské kadeře... Ještě zajímavější bylo, že z jeho těla vycházelo větší teplo než z uhlíků na roštu. Poznala to, protože stál příliš blízko. Pravou ruku měl stále opřenou o krbovou římsu poblíž jejího ramene, takže jí paží odřízl jakoukoli únikovou cestu doleva.

Nervózně si olízla rty. Účel její návštěvy? „Mám zájem o prohlídku.“

Ramena mu sevřelo jemné napětí. „A jste si tím jistá?“

„Samozřejmě. A byla bych vám velmi zavázána, kdybyste –“

Zvedl ruku k její tváři a konečkem prstu se lehce dotkl její lící kosti.

Ten muž se jí dotýkal. Dotýkal se jí *muž*.

Svět se zastavil. Měla by křičet. Dát mu políček. Její tělo však neposlouchalo, stálo bez hnutí, zatímco vzduch mezi nimi praskal předtuchou, že je na prahu něčeho obrovského.

Šedá barva jeho očí byla jemná a hrozivá jako kouř. „Dobrá,“ zašeptal, „tak já vás provedu, slečno Jonesová.“

Prsty ji sevřel v zátylku a vzápětí přitiskl svá ústa na její.

KAPITOLA 2

Má tak jemné rty. Ve svém strnulém omámení zaregistrovala jen neznámý tlak měkkých, teplých úst na svých. Strniště, které se jí otíralo o bradu. Dotek jazyka na jejích rtech, který se dožadoval vstupu... Trhla hlavou dozadu, ruka jí vylétla nahoru a místností se jako výstřel z pistole rozlehlo plesknutí její holé dlaně, jak ho udeřila do tváře. Opožděně vykřikla, protože právě dala muži facku takovou silou, až se mu hlava obrátila do strany.

Trochu se oklepal, ve tváři se mu na okamžik objevil nevěřící výraz, a pak se na ni podíval. „Pochopil jsem, že madam zjevně nemá zájem o tento druh prohlídky,“ poznamenal temně.

Poslepu couvala, aby se co nejrychleji dostala z jeho dosahu. Srdce jí bušilo jako o závod. „Nedotýkejte se mě.“

Její sukně narazila na překážku, něco zaskřípalo o parkety a něco se rozbilo. Levý podpatek jí uklouzl, a jak se otočil, kotníkem jí projela prudká, horká bolest, až vykřikla.

Muž zamumlal nějakou nadávku a vyrazil za ní.

„Držte se ode mě dál!“

Blížil se k ní, svalnatá ramena hrozivě široká. Spěšným pohledem zjistil, že je na půli cesty ke dveřím. *Pomoc* – mohl by jí v tom obrovském, prázdném domě někdo pomoci?

Další náraz.

„Slečno –“

Poslepu něco sebrala ze stolu a namířila to na něj jako kord.

„Zůstaňte, kde jste, nebo to do vás vrazím.“

Teď už ji slyšel. Upřel oči na její provizorní zbraň, zastavil se a pomalu zvedl ruce dlaněmi dopředu, jako by se snažil uklidnit splašeného koně – jako by ona byla tou nepřítelnou osobou v téhle místnosti!

„Dobrá,“ přikývl. „Ale položte to.“

Uvědomila si, že drží tanečnici na špičkách, kterou předtím málem převrhla.

„Je to jedinečný kousek,“ dodal muž.

„Toho jsem si vědoma,“ odsekla. „Míšeň, limitovaná edice z roku sedmnáct set čtrnáct.“

V očích mu zajiskřilo překvapením. Ve zlomku vteřiny však bylo totam.

„Takže souhlasíte s tím, že by se neměla ničit kvůli zbytečným scénám,“ opáčil.

„Scénám?“ vypískla rozhořčeně. „Vždyť jste mě málem znásilnil, pane.“

„Jednalo se jen o politováníhodné nedorozumění,“ prohlásil, ale neznělo to nijak zvlášť lítostivě.

Zamávala na něj tanečnicí. „Pan Blackstone se o vašem nechutném chování dozví.“

Zkřivil rty. „Bezpochyby. Co kdybyste se posadila, slečno Jonesová?“ Gestem ruky ukázal na lem její sukně. „Zdá se, že jste si ublížila.“

Neměl co myslet ani narážet na žádnou část její anatomie, ale to ho samozřejmě ani nenapadlo. Jako by nestačilo to, co udělal, musel se ještě zmínit o jejím vyvrtnutém kotníku. Navíc ji pozoroval s rostoucím rozčilením jako dravec, který se diví, proč mu jeho kořist rozkazuje.

Když se pomalu sunula ke dveřím, do strany jako krab, protože se neodvážila pustit ho z očí, v levé noze jí pulzovala ostrá bolest. Srdce se jí s úlevou rozbušilo, když vpadla na chodbu a zjistila, že rozmrzelý malíř a štíhlý mladý muž s úctyhodným světlým knírem postávají jen pár kroků od ní. Oba se tvářili ostražitě.

„Díkybohu.“ Kulhavým krokem se vydala k nim. „Potřebuji vaši pomoc. Je tam nějaký muž,“ ukázala palcem přes rameno, „a obávám se, že se nechová jako džentlmen.“

Muži si vyměnili obezřetný pohled. Pak ji napadlo, že museli slyšet její křik – proč by jinak stáli přede dveřmi? A přesto se ani jeden z nich nepřišel podívat, co se děje. Sevřel se jí žaludek a zatočila se jí hlava, jako by se jí najednou udělalo nevolno. Samozřejmě. Vypadala příšerně. Byla tu bez gardedámy. Plášť, který jí měl pomoci dostat se sem inkognito, byl jen divadelní rekvizitou ze starého kufru v dětské herně. Právě teď nebyla Hattie Greenfieldovou, nebyla ani váženou mladou ženou s řádným doprovodem. Absence otcova jména ji udeřila s chladnou silou, jako by jí někdo vzal neviditelný štít, jako by se náhle obnažila před davem. Právě teď nebyla... nikdo.

Obrátila se k světlovlasému muži, který sice působil nesměle, ale přesto se zdálo, že pomůže dívce v nesnázích, mnohem pravděpodobněji než malíř. „Prosím, dobrý pane, potřebovala bych se o někoho opřít...“

Mužova pozornost se přesunula na něco za jejím ramenem a ona věděla, že ten barbar je na chodbě. Cítila, jak kolem něj víří temná energie.

„A kdybyste mi mohl přivolat drožku, bylo by to od vás moc milé,“ dodala rychle.

„Nač ten spěch,“ ozvalo se za ní tím nepříjemným hlasem.

„Musíte také informovat pana Blackstona, že zaměstnává násilníka, který pod jeho vlastní střechou obtěžuje ženské hosty.“

Světlovlasému muži se zděšením rozšířily oči. „Ehm,“ odkašlal si a hrdlo se mu křečovitě pohnulo. „Slečno...“

Když jí to došlo, pateticky zalapala po dechu. Zavřela oči. „Stojí přímo za mnou, že?“ konstatovala. „Pan Blackstone.“

„Ano, slečno,“ odpověděl mladík omluvným tónem.

Někdy byla opravdu hloupá. Skotova identita jí měla být jasná, už když ho poprvé spatřila, jak se prochází po přijímacím pokoji, jako by

mu to tam patřilo, nejpozději však ve chvíli, když se ji snažil de facto znásilnit vedle vázy z období dynastie Chan. Všechny hrozné věci, které o něm slyšela, byly zřejmě pravdivé.

Někdo zatahal za figurku, což jí připomnělo, že ji stále svírá v prstech. Teď už to stejně nemělo smysl.

Pan Blackstone stál přímo před ní, kruté oči zabodnuté do jejích. V pravé ruce držel tanečnici, jeho široká pěst tu útlou ženu téměř pohltila. *Belzebub*. Jeden z nejbohatších a nejbezohlednějších obchodníků v Anglii, jehož provázela velmi špatná pověst. Pokud se dalo věřit zvěstem, přivedl několik šlechticů na mizinu. S těma jeho očima, které jako by neznaly radost, zlomeným nosem a býčí postavou, která v ní vyvolávala dojem, že si jako rozčvičku dopřává hod kovádkou, by se nedivila, kdyby to byla pravda. Málokdo věděl, jak vypadá – byl nepolapitelný jako přízrak. A ona ho políbila. Po hrdle se jí rozlilo horko. Otec ji pošle do kláštera.

V očích pana Blackstona se mihlo poznání a vráska mezi jeho tmavým obočím se trochu vyhladila. O krok poodstoupil a sklonil hlavu. „Blackstone, k vašim službám. Můj asistent, pan Richard Matthews.“ Strčil figurku světlovlasému muži a přitom z ní nespouštěl oči. Mrzutého malíře jí nepředstavil.

„Slečna Jonesová,“ odpověděla strnule.

„To jste říkala.“

Jeho keltský přízvuk se vytratil, zato z jeho slov jasně a zřetelně čísel sarkasmus. Seznámila se s ním teprve před několika minutami a už věděla, že je to jeden z nejméně kultivovaných lidí, kteří jí kdy zkrížili cestu. A věděl, že lže. Musela odejít dřív, než se ten muž dobere pravdy o tom, kdo skutečně je, protože pak by se zprávy o její neuvážené exkurzi určitě donesly k otcovým uším.

„Co je to za prohlídku, na kterou jste přijela, slečno Jonesová?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Chci se jen rozloučit.“

Přimhouřil oči.

„Raději bych vás už neobtěžovala,“ zkusila to. Nebýt jejího kotníku, úzkých sukní a zničených bot, dala by se na útěk.

Pan Richard Matthews vydal slabý zvuk zděšení. „Obávám se, že prohlídka, o níž mluvíte, byla zrušena.“

Blackstonova hlava se prudce otočila směrem k jeho asistentovi, jako by ho to překvapilo, a pan Matthews se nervózně zavrtěl, ale jí se ulevilo a z hrudi jí spadla nesmírná tíha. „Takže byla domluvená prohlídka? Už jsem si začínala myslet, že je to jen výplod mojí fantazie.“

Matthews se svému zaměstnavateli vyhýbal očima. „Ano, byla. Včera jsem nechal rozeslat všechna oznámení o zrušení. Kvůli neustávajícímu dešti začalo zatékat do střechy hlavní galerie, což poničilo některá umělecká díla, která tam byla vystavena.“

„Doufám, že ne *Ofélii*?“

Všichni tři muži se na ni nechápavě podívali.

„Přišla jsem se podívat na prerafaelity,“ řekla panu Matthewsovi. „Zejména na *Ofélii*.“

„Ne, *Ofélie* je v perfektním stavu,“ ujistil ji rychle.

Poškozená umělecká díla by mohla vysvětlovat přítomnost malíře, který se znuděným výrazem ve tváři postával za panem Blackstonem – nejspíš to byl restaurátor. Nevysvětlovalo to však, proč byla napadena. Jediný způsob, jak to vysvětlit, bylo, že ji všichni považovali za jednu z milenek pana Blackstona... Cítila, jak bledne.

Pan Matthews se zatahal za uzel na kravatě. „Hluboce se omlouvám, slečno Jonesová. Možná došlo k nějakému zmatku na poště.“

„Prosím, netrapte se tím.“ Přinutila se k úsměvu, aby ho uklidnila. Podle toho, co věděla, byly služby Královské pošty v naprostém pořádku. Ale její dopis oznamující zrušení prohlídky musel být doručen slečně Jonesové, její spolupracovníci v Cambridge, která ji z nějakého důvodu o změně plánů včas neinformovala. Ani Hattie sama se dnes ráno nezastavila u svojí schránky v Oxfordu, aby si vyzvedla poštu, protože si v duchu pilně nacvičovala jednotlivé kroky svého útěku před panem Gravesem z oxfordské univerzitní galerie.

„Matthewsi,“ ozval se náhle pan Blackstone. „Řekněte Nicolasovi, ať doveze slečnu Jonesovou domů.“

O krok ucouvla. „Děkuji, ale to není nutné.“

Vrhl na ni temný pohled. „To tedy je.“

Pan Matthews už spěchal chodbou na svých dlouhých hubených nohou.

„Je od vás milé, že na tom trváte,“ řekla panu Blackstonovi. „Ale potřebuji jen, aby mi někdo pomohl přivolat drožku.“

„Můj kočár je rychlejší, pohodlnější a čeká vřadu.“

Zavrtěla hlavou a srdce se jí znovu rozbušilo nepříjemnou rychlostí. „Nechci vás obtěžovat, pane.“

„Budete k vám tedy upřímný, slečno Jonesová,“ prohlásil. „Možná se to již dostalo k vašim citlivým uším, ale nemám zrovna nejlepší pověst.“ Kývl hlavou směrem k ní, jako by chtěl poukázat na její uroušaný, pokrivený vzhled. „A jestli si tu svoji chcete zachovat neposkvrněnou, bude lepší, když vás nikdo neuvidí, jak kulháte od mých dveří bez doprovodu.“

Nemyslela si, že by jí tváře mohly zrudnout ještě víc, ale stalo se. Poučení o dobrých mravech od takového nevychovaného muže, navíc zasloužené, muselo být v životě mladé ženy vrcholem ponížení. Zvedla nos. „Dobře.“

Pan Blackstone předvedl v úsměvu překvapivě silné bílé zuby. Levý špičák měl ošklivě uštípnutý, jako by navazoval na jizvu, která mu křivčila horní ret. S pohledem upřeným na ni si stáhl rukávy v beznadějně opožděném pokusu o slušné chování. Zmačkaná bavlna a lemy bez manžet, které mu odíraly zápěstí, však působily přesně opačným dojmem, protože právě takhle by pravděpodobně vypadal muž, který se narychlo obléká po nějakém pokoutním milostném dostaveníčku. Odvrátila zrak a hrdlo se jí podivně sevřelo. Rty jí stále ještě brněly od jeho polibku, levá dlaň jí pálila od srážky s jeho tváří. V kotníku jí pulzovalo bolestí. Pravdou bylo, že kdyby to byl nejrychlejší dostupný dopravní prostředek, klidně by z galerie vyjela na oslu.

KAPITOLA 3

Když sledoval, jak se jeho kočár s rudovlasým nákladem zapojuje do londýnského provozu, najednou ho zamrazilo zlou předtuchou. Zvláštní, protože Lucian Blackstone už dávno přestal věřit na osud a raději si ho vytvářel sám.

„Byla to jedna z Greenfieldových dcer, že?“ poznamenal.

Došlo mu to, jakmile si na chodbě pořádně prohlédl její tvář, když konečně přestala mávat rukama, ječet a rozbíjet starožitnosti. Vysvětlovalo by to ten niterný pocit, který mu sevřel útroby, když ji poprvé spatřil, pocit, který zná každý zkušený zloděj, když spatří něco vzácného.

„Myslím, že ano, pane.“ Matthews zněl nervózněji než obvykle. „Zrzavé vlasy, malá, baculatá postava –“

„Mám oči, Matthews. Vy –“ Obrátil se na Renwicka, který jeho a Matthewse následoval na zadní schodiště, odkud nakukovali ven, místo aby pokračoval v práci. „Proč jste si myslel, že si to sem se mnou přišla rozdat?“

Renwick se poškrábal na zátylku. „Nejspíš proto, že neměla garde?“

„To je nutná, ale ne postačující podmínka, vy hlupáku.“

„A pokud vím, dámy vás čas od času vyhledávají, aby si s vámi trochu zašpásovaly –“

„Za denního světla?“ vyštěkl Lucian. „A hlavními dveřmi? I kdyby sem přišla sama babylonská děvka a dobývala se dovnitř, vy ji do mého domu nevpustíte, je to jasné, Renwicku?“

Málokdy se mu stávalo, že by jeho skotské *r* bylo tak výrazné, jako bývalo v mládí, ale dnes už se to stalo poněkoliakáté, takže jméno „Renwick“ vyšlo z jeho úst jako temné zavrčení. Matthews se vedle něj neklidně ošil.

„Dělala strašný rámus,“ trval Renwick tvrdošíjně na svém. „Bušila na dveře, jako by jí byl v patách rozběsněný regiment.“ Jeho protáhlé tělo se zachvělo – hluk bytostně nesnášel.

Lucian přimhouřil oči.

To upoutalo Renwickovu pozornost. „Dobře,“ zamumlal, „žádné návštěvy.“

„Naprosto správně,“ přikývl Lucian a nechal to tak, protože i když byl Renwick typ, který by do Lucianova domu klidně neúmyslně vpus-til špehy, díky svému malířskému talentu byl stále nejlepším mužem v Londýně, který dokázal diskrétně zrestaurovat pět set let staré plátno.

Když se za trucujícím umělcem zavřely dveře, otočil se zpátky k Matthewsovi. „Kdy přesně jsem schválil prohlídky galerie pro veřejnost?“

Asistent vypadal, že by nejraději vzal do zaječích. „Asi před dvěma měsíci, pane,“ odpověděl. „Součást opatření, která jste schválil, abyste si, ehm, vylepšil pověst.“

„Před dvěma měsíci?“ Hlavou mu probleskla vzpomínka a vybavil si seznam – ačkoli jen matně –, jenž mu Matthews předložil ve chvíli, kdy se vzpamatoval ze svého každoročního týdne opileckého opojení, týdne hanby, kdy ho sužovala špatná nálada a bolehlav.

„Matthewsi.“

Muž zděšeně vytřeštil oči. „Ano?“

„Nedokážu pochopit, jak by mi to, že se kolem mých sbírek potulují nějakí snobi, mohlo otevřít dveře do Dolní sněmovny.“

Matthews si přejel prsty po kníru. „Filantropie je klikatá cesta,“ prohlásil, zatímco si hladil knír. „Je to postupná strategie a zahrnuje řadu činností, jako je pozvání veřejnosti do svých sbírek, mecenášství v oblasti umění –“

„Vím, co je to filantropie. Odstraň ze svého seznamu všechno, co zve lidi do mého domu. A teď nám přivolej drožku do Belgravie. A přemýšlej. Chci vědět všechno, co víš o té Greenfieldové.“

Dvě míle k jeho domu ve městě ubíhaly pomalu – silnice byly mokré a plné nepořádku prýstícího spolu s vodou z přetékajících okapů a kočáry a povozy tvořily kolony, místo aby se pohybovaly v přehledných řadách. Okénka drožky byla zamlžená a vzduch uvnitř prosycený pachem vlhké látky. Škoda že jeho čistý vůz řízený zdatným kočím byl momentálně zaměstnán rozvozem svéhlaových dědiček.

Matthews seděl naproti němu a soustředěně sraštil obočí. „Pokud to byla jeho prostřední dcera, mělo by jí být kolem dvaceti – v každém případě ještě není plnoletá.“

„Je zasnoubená? Vím, že nejstarší je vdaná.“

Matthews zavrtěl hlavou. „Pokud vím, není nikomu formálně zaslíbená. Pravděpodobně je to ta, které Greenfield dovolil odjet do Oxfordu – jedna z jeho dcer studuje u Ruskina.“

Tedy *nová žena*. Žena s názory. Modrá punčocha. Potulovat se po městě bez doprovodu by tomu odpovídalo. Její potrhlá historka o tom, že se chce zúčastnit prohlídky galerie – a ne ho špehovat, jak předpokládal –, tedy možná byla pravdivá. Stále však nechápal, proč na sobě měla ten podivný starý plášť. Uvědomil si, že si ukazováčkem přejíždí po spodním rtu sem a tam, jako by hledal stopy, které po sobě mohla zanechat její měkká ústa. Velmi měkká, hebká ústa. Chutnala sladce, chuť slazeného čaje se mísila s příchutí deště na její kůži. Její vůně na něm stále ulpívala – měl pocit, že cítí růže, kdykoli se pohne. Hned jak ji spatřil, měl poznat, že se v ní Renwick zmylil. Její kulaté hnědé oči v sobě neskrývaly žádnou vědoucnost ani zálučnost. Nebo to poznal, a přesto ho lákala – i po všech těch letech na něj drahocenné věci stále působily magickou silou.

„Greenfield je blázen, když nechává tak volné otěže,“ poznamenal spíš sám pro sebe než k Matthewsovi, ale jeho asistent souhlasně přikývl, příliš horlivý jako vždycky.

Předpokládal, že Julien Greenfield, patriarcha největší britské roduinné banky, má v současnosti jiné starosti než hlídat svoje potomky. Momentálně se potýkal se svým soukromým investičním portfoliem ve Španělsku, protože madridský monarcha, který se nedávno znovu dostal k moci, zahájil reformu bankovního systému. A před několika lety ho banka bratrů Pereirových málem silou vytlačila ze španělského železničního sektoru. Lucian tušil, že právě to byl důvod, proč mu bankéř poslal dvě pozvánky na soukromý oběd během dvou měsíců, přestože se dosud nikdy nesetkali. Pokud šlo o jeho samotného, svoje aktivity na španělském trhu už dávno omezil – s výjimkou několika investic do železničních společností. Stále vlastnil třicetiprocentní podíl v železničním konglomerátu Plasencia-Astorga a Greenfield to musel vyčenichat. *Tohle by bylo to správné opatření, které by mi pomohlo pokročit v mojí misi*, pomyslel si – vyměnit svoji poslední významnou investici ve Španělsku.

„Ten váš seznam dobrých skutků,“ řekl Matthewsovi, „připomeňte mi, co na něm ještě je?“

Jeho asistent celý ztuhl jako chlapec, kterého vyvolali k tabuli nepřipraveného. Někdy Lucian zapomínal, že třicetiletému Matthewsovi je o rok více než jemu. Když měl dobrý den, připadal si o desítky let starší.

„Doporučil jsem vám, abyste se přiznal ke svojí charitativní činnosti,“ odpověděl Matthews. „Například nemocnice v Yorku by bez vaší finanční podpory přestala existovat – lidé by se měli dozvědět, že jste mecenáš, dřív, než skončí sezona.“

„Charitě se daří lépe bez mého jména,“ zavrčel Lucian.

„Právě proto jsem pečlivě vybíral vhodné záležitosti – vzhledem k tomu, že nemocnici navštěvují jen chudí, jak by mohli významní členové společnosti něco namítat?“

Nemohli, protože nikoho z nich nezajímala nemocnice, kde se léčí spodina.

„Dobře,“ souhlasil nakonec, „prozradte moje jméno.“

Matthews se tvářil spokojeně – jeho seznam se musel po vyškrtnutí prohlídek galerie a podobných záležitostí značně zkrátit. Nejspíš se hned po jejich příjezdu do Belgravie odebere do svého bytu a bude hrát na příčnou flétnu pořád dokola stále stejnou písničku, jak to dělával vždycky, když si potřeboval uklidnit nervy.

Ne že by byl Matthewsův přístup hloupý – ne tak docela –, ale Lucian měl dojem, že je neúčinný a nestojí za námahu. V posledních měsících už změnil své způsoby: několik dluhů prodal do rukou menších ničemů, než byl on sám, a jeden dluh odpustil úplně, což bylo z jeho strany bezprecedentní chování. Zatím to však nepřineslo žádné výsledky – jako například pozvánku do zákulisí ministerstva financí.

„Pane, je tu jedna věc, kterou byste mohl udělat a která by měla okamžitý a příznivý vliv na vaši pověst,“ prohlásil Matthews.

„Jsem jedno ucho.“

Jeho asistent bloudil pohledem spíš někde vedle jeho ramene, než že by se mu díval do očí. „Mohli byste přestat trápit hraběte z Rutlandu.“

Při zvuku toho děsivého jména mu hrud' sevřela ledová pěst. „Nikdy,“ zamítl tichým hlasem.

Matthewsovy rty zbledly a Lucian se znovu zadíval z okénka. Ustrašené chování mu lezlo na nervy. Ale klidně by se vsadil, že ani Matthews nemá Rutlanda příliš v lásce. Ten muž byl čtvrtým synem barona – v hierarchii šlechtického rodu byl nízko a postihlo ho to, čemu se říká lesklá bída –, ale i tak se považoval za něco lepšího. Zaprputile se držel způsobů vyšší třídy, nosil vestu, sako i kalhoty v různých barvách a na šálách měl viditelně vyšitý erb. Poznámky pronášel tiše šeptanou latinou a jeho prsty byly dlouhé a bílé a nikdy se příliš nenamáhaly, s výjimkou hraní na tu jeho zatracenou flétnu nebo držení balíčku věčně prohrávajících karet. A nesnášel, když musel přijímat rozkazy od člověka, jako byl Lucian. I kdyby ho ten člověk vytáhl ze smradlavé cely ve vězení pro dlužníky.

S velkým zpožděním dorazili do jeho rezidence v Belgravii. Dům ho přivítal chladným tichem, což byl vedlejší účinek toho, že všechna

okna byla zazděná. Plynové lampy podél stěn mihotavě ožily a zalily místnost podobnou jeskyni slabým žlutým světlem. Barvy perských kobereců na podlaze a stohů vědeckých a odborných časopisů, které postupně rostly až ke stropu, v něm působily matně a nevýrazně. Plynové světlo bylo špatné světlo, mdlé a ukoptěné. Musel se postavit blízko k velké obchodní mapě pokrývající východní stěnu, jen aby rozeznal různé barvy nití znázorňující finanční toky v Evropě a na americkém východním pobřeží. A zrak si ničil studiem svých hustě popsaných poznámek a výstřižků o britské fiskální politice, které měl připevněné na zdi za stolem. Jakmile se ukázalo, že Edisonovy nové žárovky a elektrické rozvody jsou bezpečné i pro vnitřní použití, vyřadil z provozu plynové potrubí ve svých domech.

Nejpalčivějším problémem pro něj teď byla Greenfieldova dcera.

Opřel se o okraj stolu. Na obchodní mapě naproti němu se od špendlíku se jménem Greenfield táhly desítky vláken představujících půjčky, vlastní kapitál a toky příjmů z a do různých zemí, institucí a odvětví. Obrázek dokazoval, že Greenfieldova situace ve Španělsku je velmi nejistá. Bez většinového podílu v některé z železničních společností mu hrozilo, že se na tomto trhu stane pouhým řadovým hráčem. A muži jako Greenfield o druhé místo nestáli.

Kromě tichého kvílení zatuchlého vzduchu, který procházel větrací šachtou, vládlo v místnosti tíživé ticho. Mohl by Greenfieldovi prodat svoje akcie. Ale ve chvíli, kdy by byla transakce dokončena, bankéř by o něj ztratil zájem. Obchodní vztahy byly vrtkavé, spolehlivé jen do té doby, dokud se dalo očekávat, že vám druhá strana v dohledné době oplatí protislužbou. To byl důvod, proč ignoroval jeho pozvání na oběd – byly to potenciálně vzácné vstupenky na místo u stolu, ale on si zatím nebyl jistý, jak je využít. To místo chtěl. Trvalo mu dost dlouho, než pochopil, že za své bohatství si změny, které chtěl uskutečnit, nekoupí. Peníze, jak se naučil, jsou úplně jiné zvíře než moc. Moc spočívala v rukou vybrané společnosti v hermeticky uzavřené pevnosti sdílených zážitků z Etonu, Oxfordu a Cambridge, strate-

gických sňatků a dědického práva. Politika se dělala v soukromých saloncích, po večerích, během cest do Evropy. Navzdory jejich rozpadajícím se hradům a neproduktivním statkům byly pro tyto rodové kruhy jméno a konexe stále důležitější než peníze. Ale Julienu Greenfieldovi se podařilo pootevřít si dveře do této lepší společnosti. Sto let poté, co se jeho rodina usadila v Británii, už jejich peníze nebyly tak docela nové peníze a jeho pozemkové vlastnictví se nepočítalo mezi takzvanou bleskovou šlechtu.

Vrátil se ke svému stolu a chopil se pera, protože do těchto posvátných kruhů vedla ještě jiná cesta. Detaily jeho plánu byly prozatím nejasné, ale svaly měl napjaté cílevědomou netrpělivostí, kterou znal z okamžiků, kdy objevil nějakou výnosnou investici. Vsadí si na *slečnu Jonesovou*.

KAPITOLA 4

Ruskin měl pravdu: Persefona vypadala krásně.

Hattie si to uvědomila ani ne dvě minuty po začátku vyučování, o krok poodstoupila a pohledem těkala po obraze. Jemné škrábání křídý a štětců na plátně a Ruskinovy kroky mezi stojany zanikly v řevu uvnitř její hlavy. Jak to, že si toho nevšimla dřív? Viděla před sebou Persefonu, kterou kolem pasu svírala svalnatá ruka a táhla ji z jejího květinového pole do podsvětí, a i když měla ve tváři zděšený výraz, byl jaksi... zdvořile zděšený. Její pokus vykroutit se z náruče Háda, boha podsvětí, byl na druhý pohled značně zdrženlivý. Takhle se nejspíš člověk únosu nebránil.

Otřela si vlhké dlaně o zástěru. Katastrofa. Aníž to měla v úmyslu, zjevně se soustředila na to, aby si Persefona po celou dobu svého martyria zachovala elegantní držení těla. Teď její hrdinka vypadala, jako by si dávala pozor, aby si nerozcuchala účes, zatímco bojovala s útočníkem. Kam se poděla vášeň, zuřivost, pravda? Nebyla to žádná Artemisia Gentileschi. Ve skutečnosti to musela být ta nejvlažnější interpretace únosu od dob Waltera Cranea... Když jí ze rtů uniklo tklivé zanaříkání, místností to zašumělo a pozornost všech mužských studentů v univerzitní galerii se upřela na ni. Rychle se stáhla za plátno. Lord Skeffington po její pravici přestal skicovat a zvědavě se na ni zadíval.

„Děje se něco, slečno Greenfieldová?“ zašeptal.

Kde začít? Podle horka ve tvářích usuzovala, že musí být rudá jako řepa. Nasadila úsměv. „Ne. Vůbec ne.“

Bezcílně poklepávala suchým štětcem po kousku oblohy a předstírala, že je ponořená do práce. Ostatní brzy přestala zajímat. Její trápení však přetrvávalo. Dílo, na němž pracovala pět týdnů, bylo bezduché, mrtvé.

A to všechno kvůli jednomu polibku.

Tři dny stará vzpomínka na ústa pana Blackstona na těch jejích ještě nevybledla. Naopak. Během snění za bílého dne a v posteli se k tomu letmému kontaktu znovu a znovu nestoudně vracela, až si ho tak důkladně přikrášlila, že se z něj stala živá, velmi dlouhá a smyslná – spíš než šokující – záležitost. Ve skutečnosti si na něj *nepřála* zapomenout. Několik bílých míst na topografii jejího každodenního života se najednou vybarvilo – při hltání nesčetných romantických románů si vybavovala hřejivý tlak Blackstonových úst, zatímco předtím se její představa o tom, jaké to je někoho políbit, omezovala jen na pocit vlastních rtů na hřbetu ruky. Konečně pochopila, co si její přítelkyně Annabelle a Lucie užívaly za zavřenými dveřmi od chvíle, kdy se daly dohromady se svými snoubenci. Teď už však také věděla, že když se člověk dostane do spárů pána podsvětí, vyvolává to šok, nedůvěru, horko a zmatek. Bez přemýšlení vrazila Blackstonovi facku. Žádná z těchto základních emocí se v její Persefoně nevyskytovala. Její obraz byl důkazem její neznalosti. Teď už to věděla. Blackstonův polibek ji přiměl prohlédnout.

Obrátila se k lordu Skeffingtonovi. „Můj pane,“ zaskřehotala.

„Slečno Greenfieldová.“ Sklonil štětec a tázavě se na ni zadíval.

„Myslíte si, že bez vlastních zkušeností je možné dělat dobré umění?“

Překvapeně nakrčil vysoké čelo. „Hmm. Máte potíže se svým obrazem?“

„Ne, ne, je to jen obecná otázka, která mi vrtá hlavou.“

„Aha. Filozofická záležitost.“

„Tak nějak. Zajímaloby mě, jestli umělec musí mít osobní znalosti o předmětu svého umění, aby to bylo... umění?“

Lord Skeffington se nejjistě zasmál. „Proboha, takové velké myšlenky před obědem.“

Jeho úsměv jí na chvíli dovolil zapomenout na její potíže. Byl tak okouzlující. V jasně osvětlené místnosti mu hebké zlaté vlasy zářily kolem obličeje jako svatozář. Jeho rty byly růžové a jemně vykreslené – u dívky by se řeklo, že připomínají růžové poupě. Přesně takhle si představovala pana Bingleyho, svoji oblíbenou postavu z Austenové, a nebyla to náhoda, že se rozhodla pracovat během hodin právě vedle něj.

„Tak se na to tedy podíváme.“ Poklepával si ukazováčkem na bradu a předstíral zamyšlení. „No, vím, že ani jeden malíř klasických obrazů nikdy neviděl žádného řeckého boha naživo. Proto se domnívám, že ne – k vytvoření něčeho rozkošného není třeba žádné osobní zkušenosti.“

Zaváhala. Opravdu věřil, že smyslem umění je, aby bylo *rozkošné*? Ale vypadal, že je se svojí odpovědí velmi spokojený... a ona cítila, jak se pozornost ostatních studentů opět přesouvá jejich směrem, jako když se mravenci ženou k čerstvé mršině. Dneska ji to rozčilovalo. Těm mladým mužům trvalo několik měsíců, než přestali reptat a zírat, když se objevila na přednáškách. Do svých veřejných kurzů kreslení Ruskin bez okolků přijímal muže i ženy. Ale žena řádně zapsaná na jeho skutečné přednášky z dějin umění? Skandální. Příště bude chtít hlasovací právo. Což skutečně chtěla. A žena s povolením navštěvovat akademické kurzy kreslení v galerii? Šokující, dokonce i s tetou, která jí dělala gardedámu a nehnula se od ní ani na krok. Teď právě tetička dřímala uveleбенá v proutěném křesle připraveném speciálně pro ni, vyhřívala se ve slunečních paprscích u nejbližšího okna, takže nebyla s to rozdávat ostré pohledy.

Hattie zalétla očima ke svojí Persefoně, která vypadala nudně a znuděně, a sevřel se jí žaludek.

„Víte,“ zašeptala lordu Skeffingtonovi a nevšímalasí uší, které se

k nim napínaly, „nedávno jsem četla esej od Johna Deweyho. Tvrdí, že umění je *skutečným* uměním pouze tehdy, když se mu podaří vytvořit sdílený lidský zážitek – komunikaci, chcete-li – mezi dílem a divákem. Pokud se to nepodaří, je to jen objekt.“

Jeho lordstvo prudce zamrkalo. Nejspíš mluvila příliš rychle.

„Mezi umělcem, jehož umění ztělesňuje univerzální zkušenost, a osobními zkušenostmi pozorovatele existuje pocit poznání,“ zkusila to znovu. „Okamžik setkání cizích myslí.“

„Dewey, Dewey,“ opakoval lord Skeffington se zdvořilým výrazem ve tváři. „To jméno je mi povědomé – není to Američan?“

„Je.“

„Aha.“ Koutky úst se mu zvedly. „Ti často mívají legrační nápady.“

Legrační? Jejím uších to znělo pravdivě. Se svými omezenými zkušenostmi by mohla vytvořit něco *rozkošného*, ale jak by mohla vytvořit něco, co by bylo zároveň dojemné a pravdivé? Pokud se duše náhodou narodila v ženském těle, a ještě k tomu do vyšších vrstev, drželi ji zkrátka. Zvědaví muži v téhle místnosti mohli čerpat přímo ze syrovosti světa, když chtěli, z míst se špatnou pověstí nebo ze vzdálených míst, kam se ona nikdy nedostane. Existovaly sice uznávané současné malířky – napadla ji Evelyn De Morganová či Marie Stillmanová –, ale ty pocházely z uměleckých rodin nebo jim bylo umožněno studovat v Paříži. Kromě toho se očekávalo, že ženy budou zobrazovat malebné, starobylé motivy. A přestože měla Hattie ráda nařasené šaty a milostné romány, pro svoje umění chtěla něco jiného... Chtěla... Předpokládala, že především *chtěla*.

Lord Skeffington předstoupil před její obraz. „Je to pěkná práce. Pěkná technika lazurování. Neplánovala jste ho vystavit na rodinné slavnosti?“

V duchu zasténala. „Ano. Příští týden. Během matiné.“

Akce v rezidenci jejich rodičů ve čtvrti St. James se zúčastní tucet vlivných mužů s manželkami a poté zůstanou na oběd. Věděla, že by raději nevystavovala nic než tohle.

„Na matiné se to bude hodit,“ prohlásil lord Skeffington. „I když jste si opět vybrala dost ponurý námět.“

Opatrně se usmála. „Ponurý?“ *Opět?*

„Zdá se, že máte zálibu v – jak to říct – násilných scénářích, slečno Greenfieldová.“

„To... to bych neřekla.“

„Vzpomínám si, jak váš Apollón lovil zdráhající se Kallistó.“

„Aha, tohle.“

„A na začátku minulého semestru to byl únos Kassandry.“

„Což je jedno z nejoblíbenějších vyobrazení v řeckém umění.“

„Jen jsem si všiml tématu,“ odtušil lord Skeffington mírně.

Předpokládala, že tu nějaké téma je. V minulém semestru namalovala Helenu Trójskou, své zatím nejlepší dílo, ale na druhou stranu v jejím podání byla Helena jediná, kdo zůstal stát u kouřících trosek vypleněného města s Paridem i Meneláem zhroucenými u jejích nohou.

„No,“ namítla, „existuje v klasické literatuře téma, které by nebylo alespoň trochu násilné?“

„Tančící nymfy?“ navrhl lord Skeffington. „Démétér se svým rohem hojnosti, pečující o pole? Penelopa tkající látku? To všechno jsou naprosto morálně nezávadné, vhodné náměty.“

Vhodné pro ženu umělkyni, zapomněl dodat. Zatvrdila se.

„Věřím, že Hádes byl zoufalý, když Persefonu unesl,“ opáčila zdrženlivě, protože ztělesnění pana Bingleyho od sebe nehodlala odháňet v záchvatu vzteku. „Z toho, jak byl každý den obklopen temnotou a smrtí, musel být v hluboké depresi. Potřeboval společnost, někoho, kdo je... naživu.“

Lord Skeffington nespokojeně zamlaskal. „Omlouváte takového ničemu, slečno Greenfieldová? Šokující. I když předpokládám, že citlivé ženské srdce si nemůže pomoci a doufá, že i v darebácích toho nejhrubšího zrna je alespoň kousek dobra. A to se týká i,“ dramaticky zvedl svoje elegantní ruce, „krále mrtvých.“ Znovu se zasmál, a tak se na něj dál usmívala, až ji z té námahy trochu bolely tváře.

Během krátké cesty od bočního vchodu do galerie k hotelu Randolph, kde měli během semestru pronajaté pokoje, byla teta dokonale bdělá a měla výřečnou náladu.

„Mladý lord Skeffington je poněkud troufalý,“ prohlásila tak hlasitě, až sebou Hattie trhla. „Viděla jsem, jak tě rozptyluje od práce zbytečným tlacháním.“

Zavěsila se svojí tenkou rukou do ohbí Hattiina lokte, takže musely zpomalit, a omámila ji těžkou vůní svého francouzského parfému. Teď na úzkém chodníku tvořily hrozivou překážku pro ostatní kolemjdoucí.

„Jen zdvořile konverzoval o obraze, teto.“

Teta si přiložila ruku k uchu.

„Co prosím?“

„Jen zdvořile konverzoval!“ křikla Hattie. Pan Graves, její odmítaný osobní strážce, který se za ní táhl v šedivém kabátu a s nicneříkajícím výrazem ve tváři, zaslechl každé slovo, ať chtěl, nebo ne. Tetiččin sluch jí byl záhadou. Zdálo se, že se mění podle toho, jestli chce něco skutečně slyšet, a Hattie ji přistihla, jak se svými přítelkyněmi mluví úplně potichu.

„Aha,“ odpověděla teta a džentlmena, který se snažil projít kolem, vystrčila mávnutím hole na silnici. „Za mých časů se vždycky začínalo jenom konverzací. Pak teprve požádali o to, aby tě mohli doprovodit na procházku.“

„Maminka by měla radost, kdyby si něco začal.“

„Cože?“

„Říkala jsem, že matka by měla radost!“

„Aha, opravdu? Je takový vytáhlý a trochu neohrabaný, nezdá se ti?“

Vytáhlý a neohrabaný? Lord Skeffington měl velmi příjemnou postavu, jež nepůsobila nijak hrozivě. Postavu mladého džentlmena, který má rád výtvarné umění. Kromě toho by na jeho vzhledu sotva záleželo – od té doby, co tatínek provdal Flossie za společensky neobratného holandského textilního magnáta, si matka usmyslela, že pro

své zbývající dcery najde někoho s titulem. A protože Mina očekávala do konce roku nabídku k sňatku od obyčejného rytíře, padl úkol zajistit protějšek s modrou krví na Hattiina bedra. Za normálních okolností by si pro sebe šlechtice rozhodně přála. *Jí* připadal vzhled lorda Skeffingtona ideální – blond a vznešený. A navíc byl jenom o něco málo starší než ona. Měli by před sebou ještě mnoho let, kdy by jí seděl modelem pro její obrazy jako rytíř v lesklé zbroji...

„Dávej pozor.“ Teta ji zatahala za paži dostatečnou silou, aby ji zastavila.

Došly na křižovatku k Randolphu, ale další přijíždějící vůz byl ještě daleko.

„Ta tvoje hlava,“ zamumlala teta. „Pořád jsi duchem úplně mimo. Jednou se kvůli tomu dostaneš do potíží.“

Hattie ji poplácala po křehké ruce svírající její paži. „Hlídáš mě, takže se mi jistě nic nestane.“

„Hmm, tak proč kulháš?“

Protože jí vyvrtnutý kotník stále bolestně připomínal její pošetilou snahu o hodinu zážitků v Londýně.

„Příliš jsem spěchala po schodech.“ Když musela tu lež vykřiknout, bylo to ještě horší.

„To tě alespoň naučí nespěchat,“ opáčila teta. „Domnívám se, že jeho lordstvo by mělo být pozváno na večeři hned zítra.“

„Zítra je strašně krátká doba, teto, a je to rodinná večeře.“

„Dobrá tedy. Pak tedy zítra večer přesvědčíme tvoji matku, aby lorda Skeffingtona pozvala při nějaké formálnější příležitosti, a to co nejdříve.“

„Víš, že se křestním jménem jmenuje Clotworthy?“ zeptala se teta, když přešly ulici a vstoupily do chladné, ozvěnou rezonující haly hotelu Randolph.

Věděla to. A teď už to věděli i zaměstnanci hotelu u recepčního pultu, pan Graves a několik hostů s vyvalenýma očima, kteří se bavili na pohovkách u krbu.

„Ano,“ zahřímala tetička a zamířila k výtahu, „Clotworthy, stejně jako jeho nebožtík otec. A když o tom tak přemýšlím, jeho dědeček byl také Clotworthy.“

„Dobře –“

„Říkala jsem si, že bys to měla vědět, než mu pošleme pozvánku. Žena musí řádně zvážit, zda by chtěla být navěky zapsána v análech v dlouhé řadě Clotworthy Skeffingtonů. I tvého syna by pojmenovali Clotworthy – což je pro malé dítě pěkný jazykolam. Navrhuji, abyste mu říkali Clotty.“

Hattie se ošila a pokradmu se rozhlédla. Přesně takhle začínaly drby. Takové fámy mohly mladou ženu dostat do strašných potíží a ona si ráda myslela, že se problémům nevyhýbá jen tak. Po jejím posledním výletu, který skončil se rty přilepenými k ústům toho ničemy, se rozhodla chovat se v dohledné době jako dokonalá mladá dáma. Pan Graves to jistě také ocení, pomyslela si, když se její strážce protáhl kolem ní do apartmá, aby provedl obvyklou obchůzku a zkontroloval, zda se během jejich nepřítomnosti dovnitř nevplížil nějaký potenciální únosce. Před třemi dny se Graves rozhodl, že si prozatím raději udrží svoje místo u Greenfieldových a její nepřítomnost nenahlásí, ale nebude to tak navždy.

V obývacím pokoji odhodila těžkou brašnu na jednu z pohovek u krbu a s povzdechem se protáhla. Tetička zmizela v postranní komnatě, a tak se přesunula k nejbližšímu oknu, aby si trochu odpočinula. Její apartmá bylo orientované na rušnou Magdalen Street a z výšky druhého patra mohla nerušeně pozorovat útržky cizích životů, aniž ji někdo přistihl při tom, jak na ně zírá. Pohledem neklidně bloudila po chodníku. Po svém fiasku s Persefonou se pořád cítila jaksi zaraženě. Malování byla disciplína, v níž chtěla být hodnocena jako „vynikající“, nikoli „ucházející“ – sen zrozený z ambicí stejně jako z nutnosti. Malování nevyžadovalo žádnou z obvyklých dovedností, které jsou potřeba pro dosažení vynikajícího výsledku, jako je psaní nebo aritmetika. Nedokázala napsat řádek, aniž udělala pravopisné chyby, a když opisovala

řadu čísel, vždycky přehodila číslice. Dnešek jí to docela krutě připomněl. *Nejde o oči, ale dalo by se to nazvat jakousi slovní slepotou*, usoudil před lety poslední z mnoha lékařů, když se jí navzdory přísné školní docházce nepodařilo zlepšit. Otec byl zděšený. *Když nejde o oči, tak o co tedy? O mozek? Je něco špatně s jejím mozkem?* Hloupá Greenfieldová, antitalent na investice, a z jeho vlastní krve! Jeho zklamání se zařezávalo hlouběji než pravítko učitele, kterým ji znovu a znovu bil přes dlaně, aby ji potrestal za to, že píše levou rukou a že píše špatně. Žila s bolavými prsty a pošramocenou duší, dokud nenašla svůj talent v malířské paletě plné barev. Přesto předtím v galerii jasně a zřetelně slyšela otcova slova.

„Harriet,“ ozval se tetin hlas z vedlejšího pokoje. „Chtěla bych si zahrát bridž.“

Bridž. Prosím, ne. Už zase? „Hned jsem u tebe, teto,“ odpověděla, aniž se otočila.

Sluncem políbená pískovcová zeď Balliol College naproti přes ulici vyzařovala stoický, zlatavý klid. Kdyby zdi mohly vypadat moudře, ty oxfordské by vyhrály první cenu.

Stáhla ramena a zhluboka se nadechla. Došla tak daleko. Její místo na Oxfordu bylo vyvrcholením tvrdé práce, což mělo pro někoho, kdo obvykle dostával věci dřív, než si uvědomil, že je potřebuje, zvláštní váhu. Její štetec býval v pravé ruce neohrabaný a klouzal strachy. Se zaťatými zuby cvičila tisíce hodin, dokud svoje nástroje neovládala pravou stejně zdatně jako levou. Prokousala se všemi Ruskinovými rozvlácnými díly, včetně *Zákonů fiesolských*. Ať už byla slepá na slova, nebo ne, v současné době se učila od těch nejlepších. Jistě, Oxford nebyl Paříž, kam by jako každá umělecky založená, módní mladá žena nejraději odjela – ale dál ji nepustili a ona to všechno nehodlala hodit za hlavu jenom proto, že měla krizi kvůli jednomu polibku...

„Harriet!“

Unikl jí drobný povzdech. Možná už také nastal čas, aby se vymanila z područí své rodiny. Pozvat potenciálního manžela na večeři byl první krok.

V tu chvíli se jí hlavou mihla vzpomínka na chladný šedivý pohled a po zádech jí přeběhl lehký, neurčitý mráz.

* * *

Páteční rodinná večeře v St. James se rychle zvrtila. Flossie přijela na návštěvu z Amsterdamu se svým maličkým synkem, protože se pohádala s manželem, a Zachary se vrátil z Frankfurtu. Hovor se vyhroutil ještě před podáváním hlavního chodu. Flossie seděla naproti Hattie mezi Benjaminem a tetičkou, buclaté tváře rudé zlostí.

„Od tebe jsem tedy opravdu takový liberální postoj k otázce hladovění nečekala, mami,“ prohlásila, když nabodla na vidličku dušené houby na talíři.

Matčina nelibost se rozlila po stole silou studené vlny.

„Tak ošklivě se pohádat s manželem je přehnané a nevkusné.“

Sestřiny zrzavé kadeře se naježily. „Ne když obhajuje spekulace s cenami obilí.“

„Mám pocit, jako by ses mě snažila obrátit na víru, což mi připadá únavné.“

„Sotva je to tak únavné jako hladové děti! Copak jsme se vůbec neponaučili z posledního indického hladomoru?“

„Nebo toho irského,“ zamumlala Hattie.

„Co se toho týká, lord Lytton se neponaučil, co by se za nehet vešlo,“ poznamenal Zachary mezi jednotlivými sousty. „Slyšel jsem, že stále odmítá přijmout zákon, který by umožňoval zavést preventivní opatření. Vyšinuté stvoření.“

Flossie se podívala na matku a povytáhla obočí, jako by chtěla říct: *Vidíš?*

„Hladomory, jakkoli jsou strašné, jsou přirozeným jevem,“ prohlásila Adele. „Je to stejně nevyhnutelné jako to, že v zimě padá z nebe sníh.“

„Ale financování britské pěchoty v Afghánistánu z peněz na pomoc

při hladomoru žádným přirozeným jevem není,“ namítla Flossie, „což Lytton loni udělal. Tento hladomor značně zhoršila, ne-li způsobila britská vláda tím, že veškerou bengálskou pšenici dopravila přímo do Londýna, a tomu *někteří lidé* nasadili korunu, když záměrně zadržovali jeho distribuci a spekulovali s cenami obilí.“

„Říká kdo?“ zeptala se Adele.

„Florence Nightingaleová,“ odvětila Mina klidně. „Četla jsem její zprávy.“

„Vážně?“

„Došla k závěru, že hladomory jsou důsledkem hrubého selhání britské vlády,“ dodala Mina. „Včetně přesunu prostředků určených na pomoc při hladomorech na financování pěchoty v Afghánistánu.“

Adele stiskla rty. Všichni věděli, že obdivuje přínos Florence Nightingaleové v ošetrovatelské profesi a občas se na ni obracela s prosbou o radu při vlastních charitativních aktivitách. Od politiky se však uctivě držela dál.

„Ty houby jsou vynikající, má drahá,“ vložil se do hovoru Julien Greenfield. „Nový recept?“

Hattie se na něj podezřívavě zadívala. Do drobných sporů u večeře se otec vměšoval jen zřídka, ale celý večer z něj vyzařovalo tiché uspokojení a s bílými vousy, které mu lemovaly ústa až k bradě, působil dojmem spokojeného mrože. Nejspíš proto, že Flossie byla doma. Tahle dcera dělala jeho jménu čest. Věděla o krátkém prodeji akcií, o tom, jak pojistit rizika ztráty nákupem opčních smluv a termínovaných obchodů, i o tom, které odvětví bude příště na vzestupu. Než se podával hlavní chod, diskutovala se Zacharym o nejlepší strategii pro to či ono z německého portfolia strýce Jakoba. Mina se k nim jistě co nevidět připojí – už teď sledovala každé slovo a občas si poslepu rýpla do jídla na talíři. Benjamin, ve svých čtrnácti letech v rozpačitém věku mezi chlapcem a mužem, jen horlivě přikyvoval všemu, co Zach říkal. Mina se mu za to vysměje. Už si z něj utahovala, že nosí svoje kaštanové vlasy upravené stejně jako Zach – po stranách krátké, na-

hoře zvlněné. Až se debata příliš vyhroťí, někdo, nejspíš Zachary, se nevyhnutelně obrátí k Hattie a zeptá se: *A co tvoje umění, Bambulko?* Její umění bylo neutrální teritorium, protože v nikom z přítomných nevzbuzovalo silné emoce. Jako když si mezi masitými chody dopřejete něco lehčího na slehnutí.

Napila se vína. Dnes večer si až příliš silně uvědomovala svoje postavení v hierarchii jídelního stolu. Když se ukázalo, že její mozek nefunguje obvyklým způsobem a její zájem o bankovníctví je omezený, byla odsunuta na místo, kde sloužila pouze na ozdobu a nic víc. A kdykoli vstoupila do domu svých rodičů v St. James, nevyhnutelně nechala tu *novou ženu*, tu, která měla v Oxfordu vlastní ateliér a podporovala sufražetky, za dveřmi. Ve vstupní hale na ni pokaždé čekala slupka jejího mladšího já, kterou si měla navléknout jako špatně padnoucí šaty. Pocit, že má na sobě svoji starou kůži, byl dnes večer obzvláště silný – jako by ji svědila. Ale takhle ji všichni znali a jinak by ji neviděli.

„... dovolila bych si dokonce označit spekulace jakéhokoli druhu za nemorální,“ říkala právě Flossie, „protože způsobily většinu panik a ekonomických krizí v minulých desetiletích –“

Otec odložil sklenici vína. „Buď tak hodná, Florence, nadechni se a přestaň provokovat svou matku. Myslíš, že tvoje věno sestávalo z dobročinných darů?“

Flossie rozčileně vyprskla. To byl signál pro Zacha, aby se s veselou jiskřičkou v hnědých očích otočil k Hattie. Ne, dnes večer netoužila být jejich odlehčující mezihrou. Aniž si bratra všímala, podívala se na otce.

„Tati,“ oslovila ho, „zajímaly by mě jisté klepy.“

Otcovo husté obočí se stáhlo. „Klepy? Připadám ti snad jako vydání *Tatleru*?“

„Jde o klepy týkající se pana Blackstona.“

Bylo jasné, že jí jeho jméno dřív nebo později vyklouzne – celý týden jí leželo na jazyku. V jídelně se okamžitě rozhostilo zmatené ti-

cho a Hattie se prudce rozbušilo srdce. V otcových očích se ostražitě zablýsklo a ji na jednu strašlivou vteřinu napadlo, že to ví.

„Blackstone, pravíš?“ opáčil. „Ten obchodník?“

Přikývla. „Říká se, že ničí šlechtice. Zajímalo by mě, co přesně jim provádí.“

„Co tě přimělo se o něj zajímat?“

Vskutku – co ji k tomu přimělo? Měla v klidu dojíst své pečivo, ale teď se oči všech upíraly na ni.

„No, Juliene, těžko skrýváš svoji rozmrzelost pokaždé, když ten muž ignoruje tvoje pozvání na oběd,“ poznamenala matka.

„Což se stalo celkem dvakrát,“ odpověděl její otec mírným tónem.

„Ty jsi ho pozval?“ zeptala se Flossie. „Kvůli Španělsku?“

Přimhouřil na ni oči. „Nevzpomínám si, že bych s tebou mluvil o Španělsku.“

„Poslal jsi Zacharyho, aby to probral se strýcem Jakobem,“ připomněla mu Flossie. „Pak tu máme bankovní reformu, železniční spekulativní bublinu, bratry Pereirovy –“

„Ano, ano, kvůli Španělsku,“ přikývl otec a znovu se chopil sklenice.

„Jestli mohu, otče,“ ozval Zach a obrátil se k Hattie. „Abych odpověděl na tvoji otázku – Blackstone zničil spoustu šlechticů tím, že chtěl splatit jejich dluhy právě v době, kdy jim chyběly prostředky na jejich pokrytí. Můžeme se jen dohadovat, jak věděl, kdy přesně udeřit. Každopádně až na jedinou výjimku museli prodat rodinné stříbro nebo pozemky, aby zaplatili.“

Flossie vypadala zděšeně. „Který džentlmen se zdravým rozumem by udělal něco tak příšerného?“

„Blackstone není žádný džentlmen,“ podotkl Zachary suše.

„Je naším klientem?“ zeptala se Hattie.

„Panebože, to ne. Mám podezření, že je u jedné nebo dvou malých soukromých bank, jako je Hoare and Company. A ty mlčí, protože kdyby vybral svoje vklady, mohly by zavřít.“

„Je tedy tak bohatý, jak se tvrdí?“